

Csukás István • Sajdik Ferenc

POM POM

m e s é i

Madárvédő Golyókapkodó

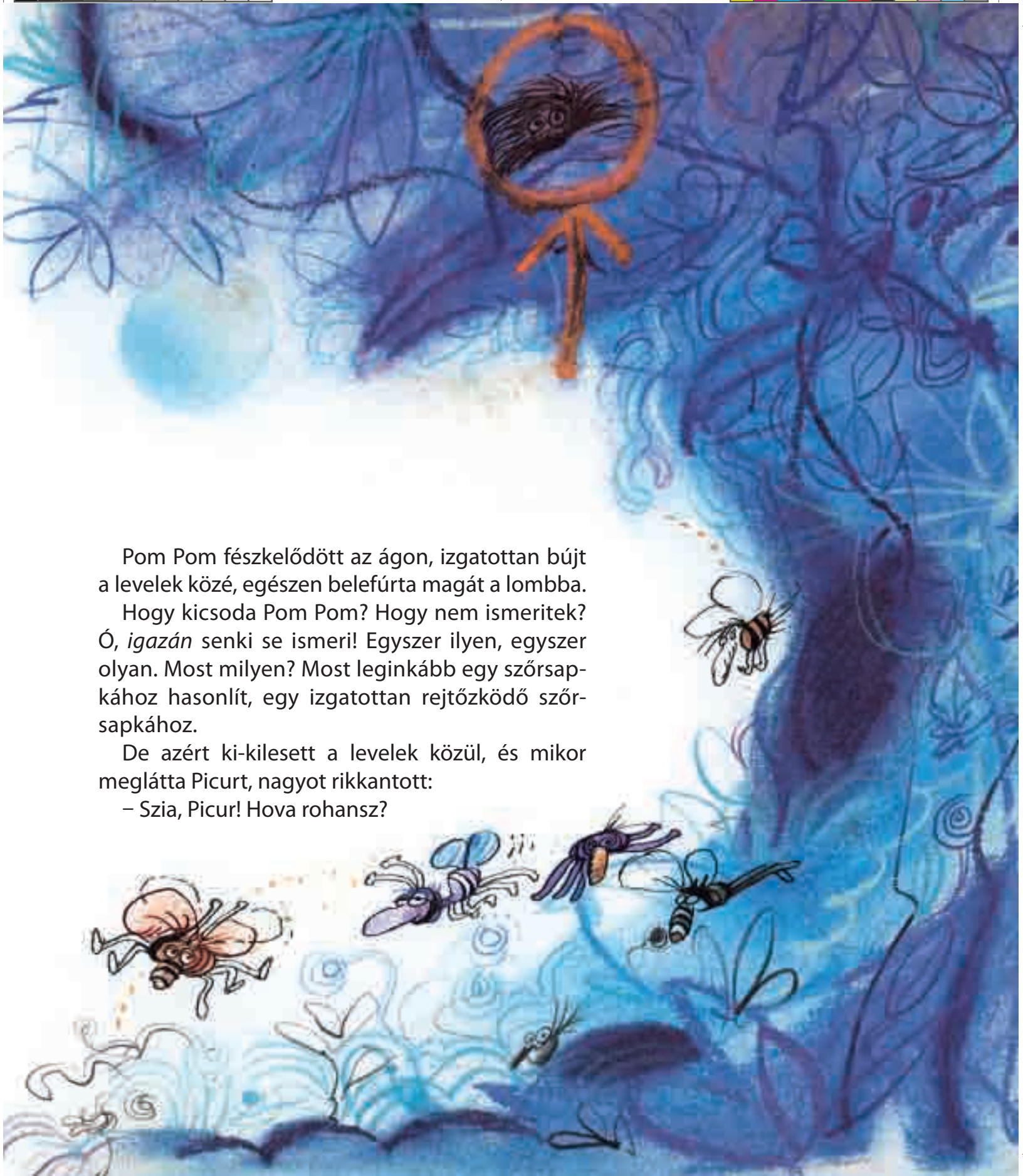
CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

MADÁRVÉDŐ
GOLYÓKAPKODÓ

Pom Pom fészkelődött az ágon, izgatottan bújt a levelek közé, egészen befúrta magát a lombba.

Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, *igazán* senki se ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan. Most milyen? Most leginkább egy szőrsapkához hasonlít, egy izgatottan rejtőzködő szőrsapkához.

De azért ki-kilesett a levelek közül, és mikor meglátta Picurt, nagyot rikkantott:

– Szia, Picur! Hova rohansz?

Picur csavargatta a nyakát, tekergette a fejét, de nem látta Pom Pomot, azután felszólt a levegőbe, csak úgy vaktában, az ág felé:

– Szia, Pom Pom! Iskolába! De egyáltalán nem rohanok! Hol vagy? Nem látlak! Miért bújtál el?

– Gyere közelebb! – kérte Pom Pom.
S mikor Picur közelebb jött, szépen ráült a fejére,
és onnan sugdosott:

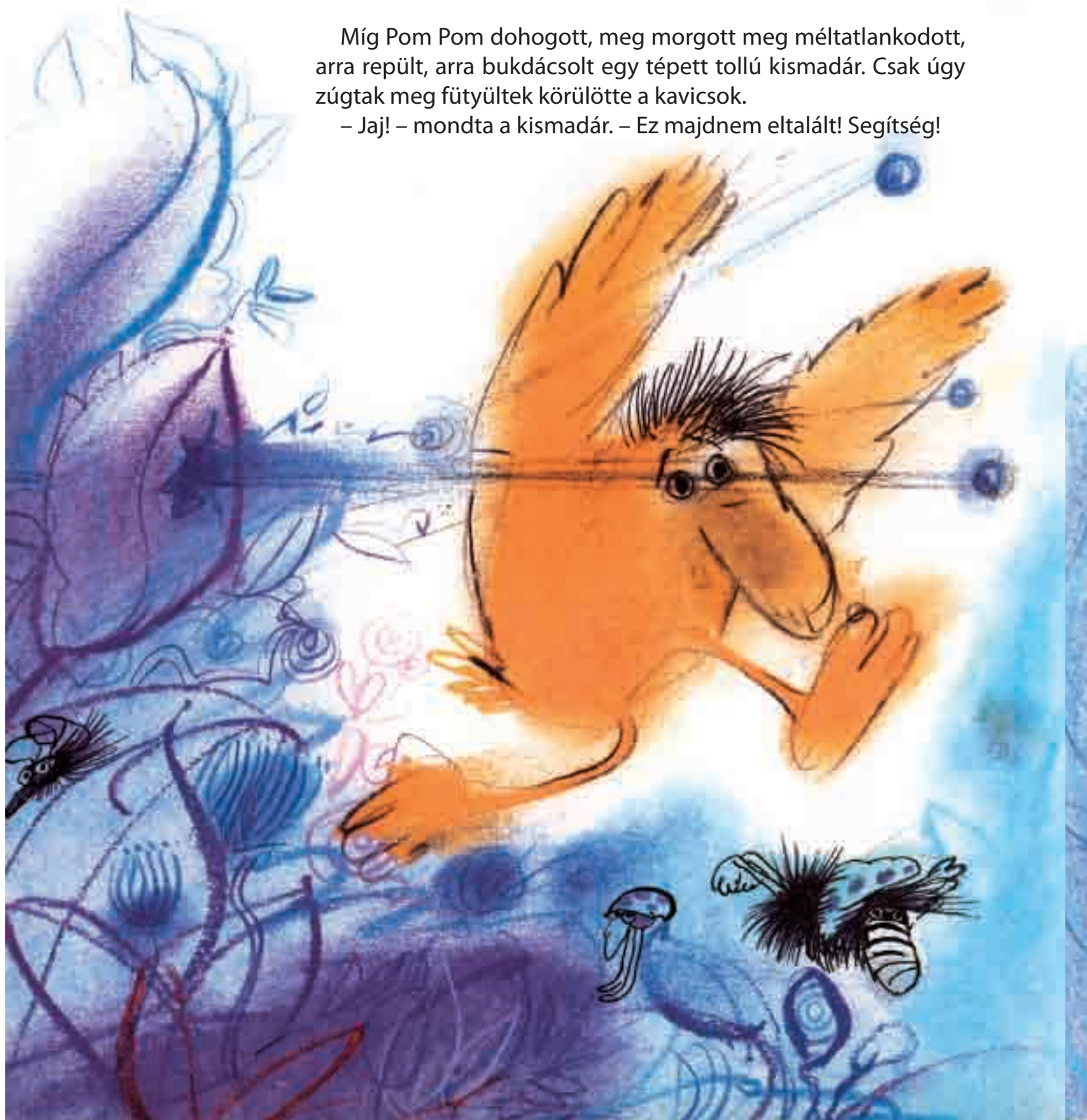
– Mert lőnek! Azért bújtam el! Az előbb is elzúgott
felettem egy kavics! És én nem szeretem, ha kavicsok
röpködnek meg zúgattyúznak körülöttem. Nagyon
nem szeretem! Mi vagyok én? Céltábla?

Míg Pom Pom dohogott, meg morgott meg méltatlankodott, arra repült, arra bukdácsolt egy tépett tollú kismadár. Csak úgy zúgtak meg füttyültek körülötte a kavicsok.

– Jaj! – mondta a kismadár. – Ez majdnem eltalált! Segítség!

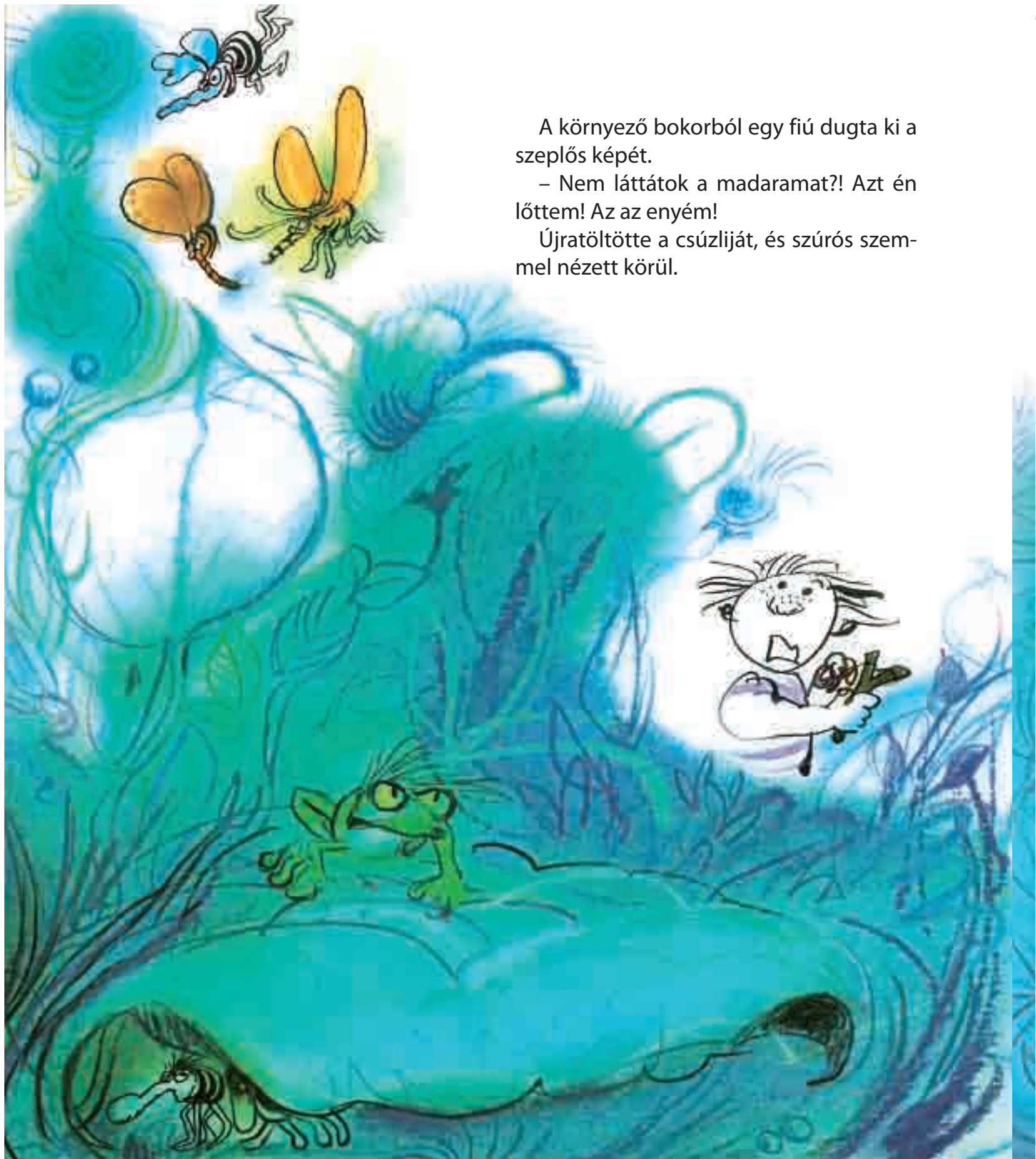
Picur felpillantott a kismadárra, és látta, hogy ennek a fele se tréfa.

– Engedd meg, hogy a fejedre szálljon, illetve az én fejemre! – súgta oda Pom Pomnak, majd integetett a kismadárnak. – Ide, ide!

A kismadár rászállt Picur fejére, illetve Pom Pomra, aki morgott is azonnal, hogy mi vagyok én, madárfészek?! De azért betakargatta a lihegő-pihegő kismadarat.

A környező bokorból egy fiú dugta ki a szeplős képét.

– Nem láttátok a madaramat?! Azt én lőttem! Az az enyém!

Újratöltötte a csúzliját, és szúrós szemmel nézett körül.

Picur óvatosan megrázta a fejét – vele rázódtott Pom Pom és az elrejtőzött kismadár is –, hogy nem, nem, nem látták. Majd gyorsan továbbmentek.

– Hej, csak itt lenne Madárvédő Golyókapkodó! – sóhajtotta Pom Pom. – Majd megtanítaná ezt a pulykatojásképűt kesztyűbe dudálni!

Picur azonnal megállt.

– Nem tudod, hol van? És ki az a Madárvédő Golyókapkodó?

– De tudom! Csak menekülünk ki ebből a golyózáporból! – sürgette Pom Pom.

Mikor kiértek a golyózáporból, Picur újra megkérdezte:

– Ki az a Madárvédő Golyókapkodó? Mesélj róla!

– A madarak barátja – mondta Pom Pom. – Szereti a madarakat, és nagyon nem szereti, ha lövöldöznek rájuk!

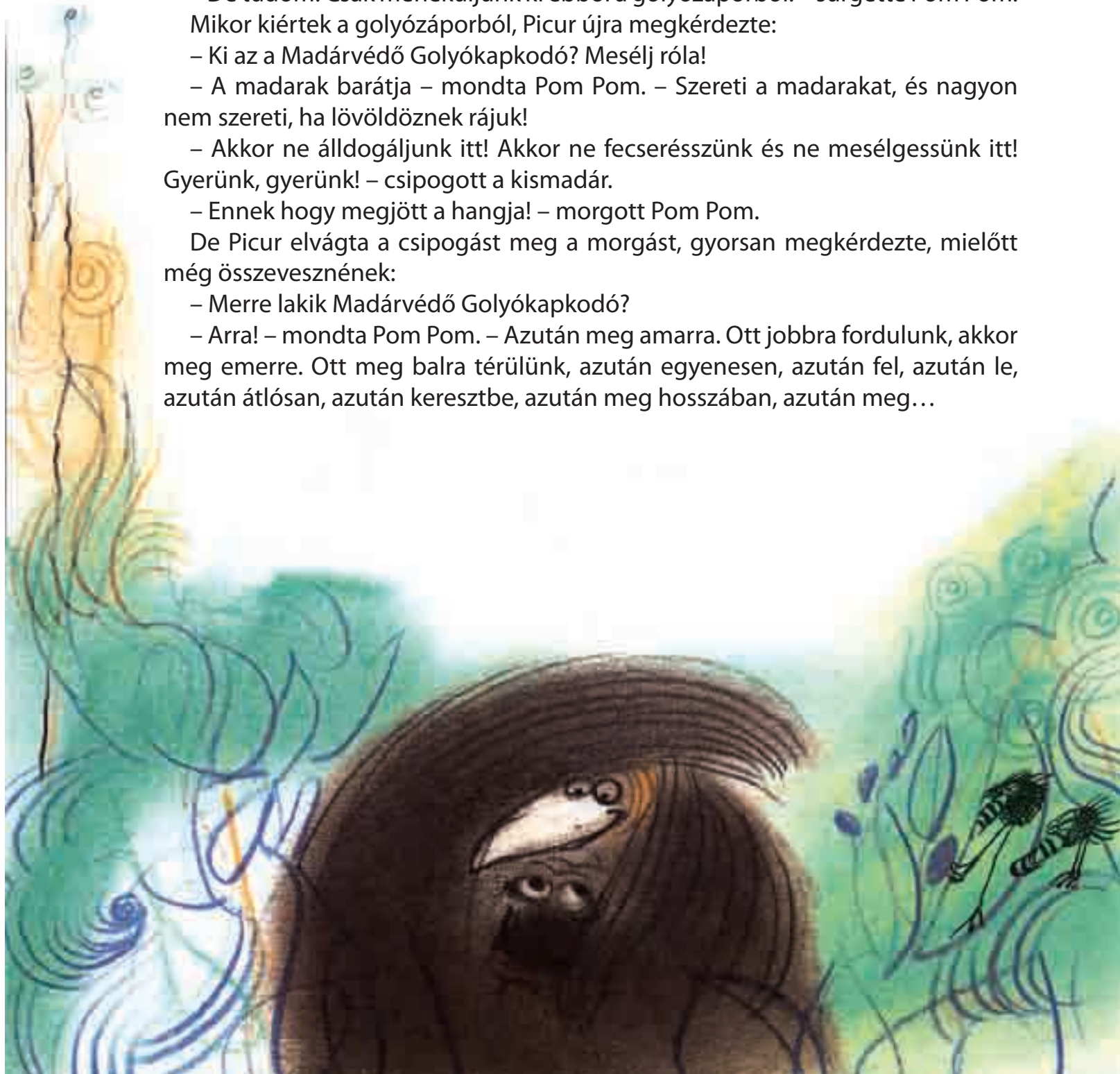
– Akkor ne álldogáljunk itt! Akkor ne fecserésszünk és ne mesélgessünk itt! Gyerünk, gyerünk! – csipogott a kismadár.

– Ennek hogy megjött a hangja! – morgott Pom Pom.

De Picur elvágta a csipogást meg a morgást, gyorsan megkérdezte, mielőtt még összevesznének:

– Merre lakik Madárvédő Golyókapkodó?

– Arra! – mondta Pom Pom. – Azután meg amarra. Ott jobbra fordulunk, akkor meg emerre. Ott meg balra térülünk, azután egyenesen, azután fel, azután le, azután átlósan, azután keresztbe, azután meg hosszában, azután meg...

– Állj! – mondta Picur. – Zúg a fejem! Elég, ha csak mutatod az utat. Némán!

Elindultak, mentek, loholtak arra meg erre, jobbra meg balra, egyenesen, föl és le, átlósan, keresztbe és hosszába. S el is érkeztek Madárvédő Golyókapkodó házához.

